

Ледача подушка

Василь Сухомлинський

Маленькій Яринці треба рано-рано вставати, до дитячого садка йти.

А не хочеться, ой, як не хочеться!

Увечері й питає Яринка дідуся:

— І чого це я рано ніяк не прокинуся?

— Це подушка в тебе ледача, — каже дідусь. — Ото саме тоді, як вставати не хочеться, візьми її, винеси на свіже повітря і добряче вибий — вона й не буде ледача...

Другого дня, рано-пораненьку, знов не хочеться вставати Яринці.

Але ж треба подушку провчити, лінощі з неї вибити!

Схопилась Яринка, швиденько одяглася, взяла подушку, винесла на подвір'я, поклала на лавку — та кулачками її, кулачками. Вернулась до хати, поклала подушку на ліжко — й умиватися.

Кішка на дереві нявчить. За вікном вітерець гуде. І дідусь у вуса усміхається.